

ere dem gunstige (Hør!). Jeg troer, at hvad man end gjør, enten erklærer Kongelovens Arvesølge for bestaaende eller hæver den, vilde dette under den nævnte Forudsætning slet ikke en Indflydelse have med Hensyn til de sparatiske Bestræbelser.

Dernæst skal jeg bemærke, at jeg heller ikke kan finde Andet, end at Dpretholdelsen af Kongelovens Arvesølge i og for sig var ønskelig; og det var ønskeligt, om man havde søgt at opretholde den. Derfor vil jeg dog ikke sige, at paa den anden Side Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge skulde være en saa stor og forfærdelig Ulykke, (Hør!) som saa Mange antage. Saaledes staaer det ikke for mig. En ære Rigsdagsmand har anvendt stor Skarpsindighed, stor Kløgt og stor Lærdom for at godtgjøre, hvor farligt det skulde være at hæve Kongelovens Arvesølge — jeg siger, hvad jeg vistnok ikke behøver at sige, til den ærede 3die Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (S. E. Larsen). Men den samme ærede Rigsdagsmand indstiller imidlertid med de Andre, kun at man skal ud sætte Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, indtil Fællesforfatningen er bleven bragt istand. (S. E. Larsen ud sætte Afgjørelsen deraf!) Ja han siger altsaa ikke bestemt og ubetinget Nei til Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge; men han vil kun ud sætte Afgjørelsen deraf, og denne Indstilling er det magtige Vaaben, hvormed han bekæmper Budskabet. Men have vi ikke Alle været Medskyldige, havde jeg nær sagt, og Deeltagere i at forberede Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge? Har ikke Martsministeriet gjort det muligt at ophæve Kongelovens Arvesølge ved en hertil sigtende Bestemmelse i Grundloven (Hør!). Det var vistnok et høit betænkeligt Skridt. Martsministeriet indsaae dette meget godt; men det troede hiint Skridt retfærdiggjort ved Omstændighederne, ene retfærdiggjort derved, at man indsaae, at det kunde blive muligt, at man maatte hæve Kongelovens Arvesølge for at komme ud af de bestaaende Forviklinger (Hør!). De følgende Ministerier, navnlig Novemberministeriet, have optaget den samme Tanke, thi den samme Tanke havde de, som understøttede, at Hertugen af Oldenborg skulde

reggere over Monarchiet (Hør! Nei!). Ligger deri ikke en Ophævelse af Kongelovens Arvesølge? (Jo!) Vilde man ikke ophæve Kongelovens Arvesølge, naar man sagde, at ikke alene de oldenborgske Prindsfer, men ogsaa de oldenborgske Prindsesser skulde arve? (Hør!). Jeg siger altsaa, vi have Alle været enige i at gaae ind paa denne Tanke. Jeg for min Deel kan derfor ikke deri see noget saa overordentlig uheldigt, som der er paa staaet, skjøndt jeg heller ikke anseer den nu foreslaaede Ophævelse i og for sig for heldig, fordi man ikke uden Nødvendighed skal gjøre store Skridt, ikke skal skabe et nyt Monarchie (Hør!), naar man kan blive staaende ved det Gamle, naar man kan ordne det Hele ved, at Kongen transporterer sine Rettigheder til Manden, og man derved kan komme ud af Forviklingerne. Jeg tilstaaer, det staaer og har altid staaet for mig som noget Betænkeligt med Hensyn til Dpretholdelsen af monarchiske Grundsetninger, at foretage dette storartede Skridt, naar det ikke var nødvendigt. Jeg siger derfor gjen tagende, at jeg vilde have fundet det ønskelig, om man ikke nu havde foreslaaet Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, fordi man nu ved en lille Forandring kunde komme ud af alle disse Forviklinger. Derfor skulde man ikke nu have indladt sig paa dette storartede Foretagende, og jeg skal tilføie, at ligeoverfor de russiske Reservationer finder jeg det ikke uden Betænkelighed at hæve Kongelovens Arvesølge. Den ærede Udenrigsminister har i saa Henseende sagt, som jeg ogsaa troer er rigtigt, at den russiske Kæiser derved i sin Tid har villet skaffe sig en vægtig Stemme ved Ordningen af Sagen; men vilde da ikke netop Dpretholdelsen af Kongelovens Arvesølge have skaffet ogsaa Kongen af Danmark i sin Tid en vægtig Stemme (Hør!), og var det ikke godt, om han havde saaet denne Vægt foruden den vægtige Stemme, der er givet ham ved Londonertræctaten, derved, at han tager Initiativet (Hør!)? Altsaa det staaer for mig, som om Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge ikke er begyndt, det staaer for mig, som i og for sig ikke ønskeligt at ophæve Kongeloven; men desuagtet skal jeg tillige udtale det som min bestemte Formening om, at, saa